

Skat, der kan opkræves efter disse Regler. Allerede derigennem er der en Begrænsning, som sikkert vil føre til, at den højeste Procentsats, som det ærede Medlem for 2den Kreds nævned, ingen Steder kommer til Anvendelse.

Endnu blot et Ord om den Opfattelse af §§ 1 og 2, at man særlig ønsker at faa § 1 anvendt, fordi man derved skaffer mest til de mindst bemidlede, idet man jo, naar man benytter § 2, ogsaa anvender et mindre Beløb til Prisregulering, som kommer mere velstillede til gode. Vil det ærede Medlem for 5te Kreds (Kragh) sige mig, om han tror, at i det store Antal af Landkommuner Maksimum af det Beløb, der er stillet til Raadighed, er kommet til Anvendelse. Jeg tror ikke, han vil kunne svare Ja derpaa. Jeg tror, han vil komme til at erkende, at i et meget stort Antal Landkommuner er Forholdet, som jeg siger, det, at man ikke har nogen rimelig Grund til at anvende saa store Beløb, som her er Tale om, til Foranstaltninger for de virkelig fattige, dem, som ellers altid maa ty til Hjelpekassernes Hjælp. Derfor kommer Beløbene ikke til Anvendelse. Det har den sørgelige Følge, at en Mængde Mennesker i Landkommunerne, hvis Kaar er den jævne Middelstands, ikke faar nogen Hjælp, men de vil faa den, naar man i Kommunen anvender § 2. Det nytter jo lidet, at man til Bedste for denne jævne Middelstand ude i Kommunerne siger: Nu forhøjer vi Maksimum fra 15 til 24 Kr., naar disse samme Mennesker ved, at Maksimum af 15 Kr. ikke en Gang bliver naaet, saa at Tillæget slet ikke var nødvendigt for disse Kommuners Vedkommende. Men hvis man aabner den Adgang, som Lovforslaget foreslaar, og giver, som det nu er formet for at imødekomme visse Opfattelser netop hos det ærede Medlems Meningsfæller, frit Valg, naar der altsaa er Mulighed for at anvende Beløbet efter § 2, vil der kunne gøres noget for den jævne Middelstand, som i Sandhed trænger til, at man erkender, at Dyrtiden hviler tungt paa den. Naar det ærede Medlem saa siger: men hvorfor anvender de saa ikke § 2, de har jo fri Adgang dertil, saa er det, jeg har peget paa, at § 2 tillader kun $\frac{1}{3}$ Statstilskud; ved at anvende den vil Kommunen altsaa være nødsaget til at lægge $\frac{2}{3}$ paa sine Behøvere, og Velstandsforholdene kan være saaledes, at det er meget vanskeligt at lægge saa stor en Dyrtidsskat indenfor Kommunens Grænser. Endelig siger det

ærede Medlem: De kan jo faa Refusion efter § 1. Men det ærede Medlem vil vide, at Landkommunerne i høj Grad mener ikke at kunne klare de tekniske Vanskeligheder ved denne Regnskabsaflæggelse og Udtagning af de mindre bemidlede. Derfor er det, at Lovforslaget nu gør det muligt for Kommunerne at anvende § 2, og da der ikke i Paragraffen er noget som helst, som ved den særlige Form gør Foranstaltningen kostbarere for Staten eller mere tyngende for Kommunerne end den Vej, som det ærede Medlem foreslaar, kan jeg ikke opgive Haabet om, at det skal kunne lykkes at naa en Ordning, hvorved man stiller Kommunerne frit og derved faktisk sætter dem i Stand til at bruge § 2.

Kragh: Det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Vejstrup) hævdede, at et rigtigt og et rigeligt Skøn i Virkeligheden er det samme; man har kun skønnet rigtigt, naar man har skønnet rigeligt. I saa Henseende er jeg enig med det ærede Medlem. Spørgsmaalet er kun, hvor rigeligt man har skønnet, og her er det, jeg har udtalt Haabet om, at Stigningen fra 15 til 27 Kr. i Virkeligheden ikke svarer til de Vanskeligheder, som den kommende Vinter efter alt, hvad man kan skaffe oplyst i Henseende til den forløbne Tid, vil bringe. Jeg haaber, det skal vise sig at være mere end rigeligt. Derfor havde det været meget ønskeligt, om det højtærede Minister havde meddelt mere omfattende Oplysninger, end sket er.

Den højtærede Minister sagde, at naar man nu ønsker at foretage mere omfattende Reguleringer efter § 2, er det ikke af Hensyn til de velstillede. Det har jeg virkelig heller ingen Sinde troet, det var. Jeg har fra den første Dag, vi begyndte at arbejde paa denne Lovgivning, og fra den første Gang, dette Krav blev rejst, vidst fuldkommen Besked med, hvad det var for et Hensyn, man ønskede at tage ved saadanne Bestemmelser. Men jeg har ogsaa hele Tiden ment og mener vedvarende, at dette Hensyn behøver man ikke at vise saa stor Opmærksomhed, som man gør, fordi den Karakter, som man synes at ville tillægge Foranstaltninger i Henhold til § 1, findes ikke som en udbredt Anskuelse rundt om i den danske Befolkning. En saadan Opfattelse af Støtte fra de offentlige Institutioner er forlængst uddyddet herhjemme, takket være vor højtstaaende sociale Lovgivning. Det ærede Medlem for 6te Kreds (Vejstrup) siger, at det i visse Tilfælde kan være nødven-